

Poesi utan baktanke

Lyrik. En cykelresa, en telexrensa, en tweet. Poeternas vägar är nya men har lite med marknadsföring att göra.

Publicerad 3 juni 2011

Text: **Elsa Westerstad**

En modern poet trampar sig i detta nu fram längs

de svenska landsvägarna. På sin splitternya och av ett känt multinationellt datorföretag sponsrade cykel. Utrustad med rumpkräm, cykelbyxor, liggunderlag, trumpet, hela köret.

Poeten heter Daniel Boyacioglu och är på väg ner till Gibraltar. Sen ska han cykla hem igen, och vara tillbaka i augusti, är det tänkt. Men för Boyacioglu handlar det inte om ett spektakulärt frilufsprojekt, utan om att söka efter en för honom ny poesi. Han lessnade på att sitta i soffan och skriva.

Resan går att följa på hans twitter och blogg. Den 29 maj skriver han: »igår var kämpigt, jag trampa 112 km i kraftig motvind hela vägen. röven mjukna, knäna sa ifrån.« Det är inte bara den fysiska ansträngningen som verkar ta på krafterna, också fästingar, stängda vandrarhem och stadshotell där ungdomar sjunger med i monsterhits som »Det är bögaras fel«. Daniel Boyacioglu berättar en historia om sin odysse genom Europa, eller är det i själva verket själva dikten?

Den senaste tiden har vi sett flera exempel där poeter söker sig bort från de hårda bokpärmarna till andra format. Kristofer Flensmarck väckte stor uppmärksamhet när han för några veckor sedan släppte sin diktsamling på twitter, i realtid; »Ingmar Bergman Kristofer Flensmarck Fragment«.

Samtidigt fortsätter poeten, författaren och tillika akademiledamoten Lotta Lotass att söka nya vägar för sin lyrik. På senare år har hon bland annat gett ut en diktsamling i form av lösa blad i en låda (»Den vita jorden«, 2007) och låtit verk växa fram digitalt på nätet (»Redwood«, 2008, »Hemvist« 2009). Häromveckan släpptes hennes »Fjärrskrift«, en diktsamling på en 50 meter lång telexrensa. Alltså poesi som metervera, fast inte som på Ikea – för alla. Upplagan är mycket begränsad. Det rör sig om 100 nummerade exemplar. Frågan hon ständigt får är om hon inte är rädd att uppfattas som elitistisk, smal – inte för alla? Det finns en outtalad misstro mot poeter att de faktiskt inte VILL bli lästa.

Konstigt nog verkar liknande misstro finnas mot poesi som cyklas eller twittras fram. Bäh! Det där är ju bara för att de vill ha uppmärksamhet, får man höra. »Det där är performance, inte poesi!«, utbröt en kollega indignerat under ett möte.

En telexrensa må vara svårare att placera i hemmet men att läsa den kräver samma koncentration som att följa bläck på vitt papper. Inte mer, inte mindre. Däremot kan det i mötet mellan en urålderlig kommunikationsform som telefaxen, eller en samtida som twitter, och de framvällande orden uppstå mindre explosioner.

Att poeterna skulle ägna sig åt ett slags mediala nödrop tror jag inte på. Rimligare är att se det hela som en förvisning; så länge det finns kändislitteratur och deckare att välja bland går poesin därifrån som en finansiell förlorare. Man har inget att förlora. De som lyssnar lyssnar. Telex eller twitter, sak samma.

Lotta Lotass »Fjärrskrift« ges ut på Drucksache förlag. Följ Daniel Boyacioglu [här](#)

Få Fokus i ett år för bara 745 kronor!

Spara 690 kronor jämfört med lösnummerpriset 1435 kronor.

En kommentar

- *sven-erik forslin* skriver:

juni 5, 2011 kl 18:11

Här nämnda ”poeter” skapar inte konst, de skapar produkter att sälja. De är Kulturminister Lena Adolfsen-Liljeroths välsignade Entreprenörer, som jobbar efter råden i Affärsmannaskapets ABS-bok:

”Ju hårdare konkurrens, ju skarpare profil måste Produkten ha, för att kunna konkurrera på MARKNADEN!”

Att skapa en säljbar Produkt, presenterad som Poesi, är en giftbägare för Poesin; sväljs den, som Liljeroth önskar, ja, då är Poesikonsten död!

liten dikt

denna lilla dikt är